

Ríkisfelagsskapurin

Oddagrein

RÍKISFELAGSSKAPURIN er á einum vega-
móti. Hetta var útvarpssendingin í síðstu
viku eitt gott dømi um. Sendingin lýsti
støðuna hjá grønlendsku flokkunum til rík-
isfelagsskapin. Og sigast kann, at teir
stóru grønlendsku flokkarnir hava eina
støðuna til ríkisfelagsskapin, nú biltingar
hava tikið seg upp.

TAD sama kann ikki sigast um føroysku
flokkarnar. Setir ein av teimum meira
sjálvstýrissinnaðu flokkunum fram nøkur
sjónarmið um ríkisfelagsskapin, klárar
Sambandsflokkurin at mana loysingar-
spøkið fram. Og tekur ein av av teimum
meira hövligu sjálvstýrissflokkunum sama
evni upp, fer Tjóðveldisflokkurin at kasta
um seg við skuldsætingum um sambands-
olmussu.

ÚRSLITIÐ er, at vit hava einki orðaskifti
um støðu okkara í ríkisfelagsskapinum,
hóast gongdin seinastu 15 árin, og ser-
liga seinastu trý árin, bendir á, at neyðugt
er við nýhugsan á hesum týðningarmikla
øki.

JAVNAÐARFLOKKURIN slóðaði fyrri heima-
stýrisskipanini, sum hevur verið Føroyum
ein góð skipan, tí tað er undir henni, at Fø-
royar avegis eru bygdar upp til eitt vælferð-
arsamfelag. Fyri nøkrum árum síðani boð-
aði flokkurin frá, at hann var sinnaður at
viðgera spurningin um ein nýggjan sátt-
mála við Danmark. Og karmurin fyri einum
nýggjum sáttmála skuldi vera ein sjálv-
stýrisslóg.

MEN hvørki Javnaðarflokkurin – ella hinir
føroysku flokkarnir – virkar sum ein veru-
ligur floksfelagsskapur, sum er mentur at
hava eitt orðaskifti, sum endar við einum
iðkiligum uppskoti. Og tí eru vit ikki komn-
ir longur.

MEN tann áhugaverda útvarpssendingin
bendir á, at eisini á hesum øki eru grø-
nlendingar um at yvirhála okkum. Tann
vinstrasinnaði flokkurin, Inuit Atqatigiit, er
helst ikki sinnaður fyrri at loysa frá Dan-
mark, men ein av oddamonnunum mælir
til at umskipa ríkisfelagsskapin til trý
sjálvstøðug lond í einum samveldi. Siumut
er eisini sinnaður fyrri einum samveldi,
men Attassut heldur upp á verandi skipan.

HVAT siga føroysku flokkarnir, ella teir fø-
royingar, sum av og á skifta orð í bløðunum
um ríkisfelagsskapin? Útvarpssendingin
um støðuna hjá grønlendsku flokkunum –
m.a. við atliti til kreppuna millum Føroyar
og Danmark – skuldi verið eitt gott høvi at
viðgera spurningin sakliga og konstruk-
tívt!

Sosialurín

lesarabrev

Kvotubýti

Nú hesa seinastu tíðina er nógv
røtt um kvotuskipanina, og
flestu menn eru av tí áskoðan,
at hon er ónýtilig, og er tað so
satt sum tað er sagt. Nú standa
allir sum Kárus og lita hvør at
øðrum, støðan er raplað og
landet stár í vøð. Og sum ikki
einaferð verður leitað eftir ein-
um syndabakki og tað sær út til
at tað hevur eydnast. Danir eru
teir, ið nú standa fyrri skotinum,
men við hesum er ikki alt sagt,
og er hetta fyrri okkum, sum
einsans hava hjálpin á sjónum,
ein rangmynd av teim stóru og
tænar einans einum endamáli,
sum longu byrjaði í Edens-
garði, at skjóta skyldina frá sær
og so er sloppið. Stóri munurin
er bara tann, at fyrri tey finga
teirra gerðir fylgjur, sum vit

sannuliga stríðast fyrri dagin í
dag.

Fiskivinna kann samanber-
ast við ein rættuliga vánaligan
sjúkling, har brekni eru mong,
men sum umsýðir eru samlað
og eru ein rættuliga vandamik-
il og víttfevnandi svullur. Sum
vera man eru skurðlæknarnir
klárir at fara til verka, hóast teir
tykjast at vera ráðavillir, men
eru rørandi einigir um at svull-
urin skal skerast við síðuna av,
ella kanska eingin skurðvið-
gerð, sum er teimum so líkt, so
aftur at rura alt í blund. Hetta
hevur verið gongdin tey nógvu
seinastu árin.

Nú skal eg ikki fara út í æsir,
men einsans taka tveir bólkir
innan fiskivinnuna, sum eg
sjálvur haldi meg vera væl

heima í. Tað er fyrst okkara
sjálvs bólkur, her er tað tveir
bátar, sum ótarnaðir hava fisk-
að, ella rættari orðað, trolað
okkara toskabýti upp. Hetta er
tykkum væl uti, og eiga tit rós
fyrri tykkara úrslit. Men lógar-
smiðirnir eiga skammfyrni, og
tit mugu finna ein annan úteig,
hetta er so vánaligt, at tað
hvørki kann ritast ella tostast
um.

Hin bólkurin er smærri út-
røðarbátar. Her, sum eg áður
havi gjørt vart við, er eitt slíkt
ósíkil, at tað neyvan finst síðu-
stykki til slíkt í heiminum. Um
so var, at einans teir, sum eru
útrøðarmenn burturav, høvdu
veitt, so var eingin vandi á ferð.
Nú mugu teir ligga við
bryggju. Er hetta ikki harmiligt

og eitt sera viðkvæmt mál?

Hetta kemur undir at taka
breyð úr munnum, tá eru vit á
markinum.

Undarligt og harmiligt at
ongar reyðar lampur og ongar
klokkur ringja úti í Nesinum.
Min tilráðing er, at tit úti í Nes-
inum fáa vent hesi gongd, tað
kemur at gera ein góðan bata.
Henrik Old, tú fert skeivur, tá ið
tú harmast teir menn, sum fyrst
nú draga bátin úr neystinum.
Teir eru uttan iva ikki ringast
fyrri. Gott í tykkum, landsins
kosnu menn, sum hava fiski-
vinnulát um hendur, fáid skil
á hesum lívsneyðugu málum,
sum nevnd eru.

Heilsan,

Leivur Eidesgaard

Pennavinir

Eg var ein av teimum, sum
mikuðtáttina sat og lurtaði eftir
Løttinginum.

Sum mangir aðrir útvarps-
lurtarar helt eg orðaskiftið vera
nakað «urt». Men hetta bleiv
bøtt um. Ein legði fram, at hann
hevdði fingið eitt privat brev úr
Danmark, har danska stjórnin
segði, at hon var sinnað til ikki
at broyta málið, tá ið tað kom
fyrri Fólkingið.

Hava løttingslimir ikki ann-
að at gera enn at fáa sær
»pennavinir»?

Ein annar vildi vera við, at
andstøðan var ella er sum eitt
barn. Fekk tað ikki dómarar-

kanning, so vildi tað einki
hava. Hesin maður skuldi
heldur brúkt tað, sum Várharra
hevur givið honum at brúka.
Hansara egni partamaður var
sum eitt barn. Hann hevði fingi-
ð eitt brev og eingin slapp at
sigga.

Meira enn fimtan ferðir var
ein flokkur upp á røðarapallin-
um og gav øðrum skyldina
av bankakreppuni. Sjálvt um
teir sjálvur høvdu figgjarmála-
ráðharran. Soleiðis fór leikur
fram í yvir tveir timar. Ístað-in
skuldi orkan verið brúkt uppá
bankamálið.

Tað, sum mundi tikið bein-

ini undan einum var, at álitið
ikkí innihelt nakað um at kann-
ingin skuldi vera almenn. Men
ístað-in skuldi landsstýrið seta
ein egleiðara at fylgja gongd-
ini.

Skal sambandsflokkurin seta
henda mann? Vóru tað ikki teir,
sum einki vildu hava við nakra
kanning at gera? Og hvørjum
skal hesin maður greiða frá?
Tað kann ikki vera nógv. Hann
hevur jú tagnarskyldu.

Tó vóru tað tveir persónar,
sum skulu fáa rós frá mær.
Ingeborg Vinther fyrri sína
greiðu og skilgáðu støðu, og
Marita Petersen fyrri at hava tað

tol, sum skal til, fyrri at lurta og
royna at halda skil á hanunum,
sum ganga á vaglinum.

Og enn einaferð hava vit víst,
at vit kunnu og vilja verða
lumpað.

Fyrst vórðu føroyingar, sum
búgva í Danmark, rakkaðir
niður fyrri at vera »nassarar». Síðan
fingu teir vedhald frá
danskum. Nú fara tey at fáa at
vita, hvussu »bláoygd» vit eru í
Føroyum.

Nei, eingin ivi er í, at bæði
Atli P. Dam og Jógván Sund-
stein høvdu klárað hetta betur.

L. P.

Shell átti framvegis at selt landsdystaratgongumerkini

Nú er landsdystur aftur í hond-
um. Hesaferð fáa vit vitjan av tí
líðnum av teimum 4 óvastu í
bólkunum, ið føroyingar hava
meist sympati fyrri, nevniliga:
Scotland the brave. Fáa vit mál
og heiðurligt tál og teir síni 3
stig, kunnu vit gleðast saman í
Havnargøtum mikukvöldið.
Tó hevði ikki verið av vegnum
at fingið eina »Liechtenstein-
er-polka» aftrat í hesi vikuni.

Nú er tað soleiðis, at nógv
kanna sær vedrið kvöldið fyrri,
ella í evstu løtu, aðrenn tey fara
inn á Svagaskarð, tí kom tað
datt við at Shell ikki seldi
landsdystaratgongumerkini til
San Marino-dystin. Postverkið
negldi fyrri kl. 17 dagin fyrri
dystin og dystardagin høvdu
teir eisini stongt. Vánaligur
sølutaktikkur hjá FSF. Eini
20-30: »31-bólkar» høvdu

funnið vegin inn á Svanga-
skarð aftrat teimum 3.500, ið
vóru til dystin. Støttast hevði
FSF emilerað áskoðaratalið, ið
var til Wales-dystin. Men hesi
600-900 fólkini høvdu ikki
umstøður í fullt mál at savna seg
í bólkar. Tað høvdu tey kunn-
að, um Shell-støðirnir ið eru
opnar til kl. 23 og halgdagar,
høvdu selt atgongumerkini.

Shell er besti stuðul hjá

landslíðnum, hinvegin er tilt at
fáa eyga á hvat Postverk Fø-
roya og landsliðið hava til fe-
lags, serliga nú Jens Martin
ikkí longur nýtir topphúgvu.
Lat Shell selja atgongumerki-
nir, fyrri teirra skuld, ið taka av-
gerð kvöldið fyrri, og í evstu
løtu.

Trúgvur áskoðari

Roger – out

Disse mystiske ord benyttede
englenderne under krigen, når
en melding var forstædt og
skulle afsluttes – derfor også
overskriften her. Jeg synes, at
det er dejligt at leve i et land,
hvor man i aviserne, udover
bankproblemer, fiskeskvoter,
sædssproblemer og meget an-
det, også har plads til læserbre-
ve angående hundesnore, eller
rettere manglen på samme.

Kære vov-vov, jeg kender
dig ikke, jeg ved ikke hvem du
er, men da du åbenbart kender
mig, kunne jeg da forestille

mig, at du ville antaste mig, når
du ser mig nede i byen og så
kunne vi måske sætte os ind på
en af de bergtede, hvide bæn-
ke i SMS, for at diskutere livets
underfundigheder, måske end-
da det betemlige i, at en hund
bør føres i snor i befærdede
områder. Jeg stiller kun en be-
tingelse, og det er, at du fører
din hund i snor.

Du skriver bl.a., at politi-
manden har udtalt, at du aldrig
vil få fred for ham og da mener
han selvfølgelig, at så længe du
ikke vil rette dig efter hundelo-

ven, vil hans opmærksomhed
stede være rettet mod dig og
din hund og det er da kun rime-
ligt, idet det jo er det han får sin
løn for.

Og, kære ven, er det ikke så-
dan, at når fremmede som os to,
bosætter sig i et fremmed land,
at så bør vi stræbe efter at over-
holde dette vores nye lands lo-
ve og forordninger – love som
er lavet af politikerne og derfor
rimelige. Men du vil stadig
provokere, fordi du har set dig
gal på en enkelt politier, så jeg
vil lige fortælle dig, at du som

dansker kan bosætte dig i næs-
ten ethvert land i Europa og
endda oppe på den smukke ø –
Grønland. Deroppe kan jeg
skaffe dig adressen på et herligt
lille udsted – gennemsnitstempe-
raturen er god nok minus 28
grader, men det kunne så måske
køle dit temperament så
meget, at du kunne få anskaffet
dit denne skide hundesnor.

Roger – out.

Aksel Krogh